

Csordapásztorok

A pásztorok betereték a nyájukat a karámba, felszították reggel óta parázsló tüzet és köréje ülve melegedtek. Derűs éjszaka volt, hűvös szél fújta a keleti hegyek felől, s meleg gyapjú takarójukba burkolódtak. Elfáradtak. Szűkösek így tél derekán a legelők, sokat kell menni, hogy a juhok friss füvet találjanak. Mire befejezték a munkát, lábukban talán 10-15 szombat járás is lehetett. Jól esett a meleg étel, a pihenés, az asszonyi szó. A környező sátraikban még hallatszottak a gyerekek civakodása, az asszonyok éneke és beszéde, majd minden elcsendesedett. A tűz lobogott csak. A nagy mesemondó Káleb, a legöregebb pásztor mesébe kezdett, vagy imába - ki tudja? Ahogy egyre öregebb lett mindig ugyanoda lyukadt ki a mesében. Mert úgy tartotta a hagyomány, hogy a Messiás meg fog születni, itt a közelben Betlehemben. Pont itt ebben a közeli, koszos kis városban? Egy Messiás?

- Egy Király? Ugyan már! - ugratták a többiek
- Talán a bor ment a fejébe, vagy elment az esze? – legyintett rá fiatalabb társa, Jákob
- Nem úgy van az- ezt jövendölte a próféta! – védte igazát Káleb
- Jövendölte, jövendelte! Akkor a profétának ment a bor a fejébe – válaszolt gúnyosan Áron, ki ugyancsak vehemens természetű volt.

Jákob el akarta zárni a vitát:

- Hát nem ártaná már a Messiás jövelete, mert bizony hol van már Izrael dicsősége! Idegen seregek tapossák földjét, szedik az adóját és pöffeszkednek a Templom szomszédságában. Azt beszélnek lefizették a királyt is.
- Ne politizáljatok! Minden este ez a vita – már elegendem van belőle - mondta Áron. - Ha majd eljön, akkor sem ide. Mert ez a koszos Betlehem nem érdemeli meg, hogy itt szülessen a Messiás. Nincs itt egy valamire való fogadó sem, hol egy jót lehetne vacsorázni és egy kupa mézbort inni.
- Hamisítja a bort a fogadós- kontrázta Jákob- Mi lett Ábrahám, Izsák és Jákob népéből . Hamar megtanultuk a rómaiaktól, hogyan kell csalni, lopni, hazudni.

Ebben könnyen maradtak, mert mindegyiküket elég sérelem érte az elmúlt években.

- Gondoljatok az ósatyákra- mondta Káleb - ők is pásztorok voltak, meg Dávid, a nagy királyunk. És Betlehem Dávid városa.

Talán még folytatták volna a beszédet, de hirtelen a karámok felől mozgás hallatszott és a kutyák vad csaholásba kezdtek.

- Talpra! Farkasok! - mindnyájan talpra ugrottak.

Fogták kampós botjukat, hosszú lándzsáikat, fáklyákat gyújtottak a tábortűz lángjától és rohantak a nyugtalan juhok karámja felé.

- Fogd meg! - uszították a kutyát a betolakodó felé.

A nagy csaholásban felhangzott egy kétségbeesett hang:

- Ne bántsatok! Eltévedtünk az éjszakában! Jószándékkal vagyunk - és imbolygó alakok tűntek elő a fáklyák fényében.

Egy férfi volt, hosszú száron egy szamarat vezetett, amin egy nő ült.

- No, jól megrémisztettetek bennünket- mondta Jákob – ez sokkal rosszabbul is végződhetett volna – szavaiban megkönnyebbülés csengett.

És a vándorok is szemmel láthatóan megnyugodtak.

- Betlehembe megyünk, az összeírásra. De nagyon lassan haladtunk. Az út is göröngyös volt, feleségem többször rosszul lett és a meg-meg kellett állnunk pihenni.

Most láttak csak, hogy az asszony áldott állapotban van. Nehezen csúszott le a számárról és látszott rajta, hogy halálosan fáradt.

- Eszter! szólt be Jákob a sátorba.- Vendégünk van.
- Vendég ilyenkor ? Éjszaka ugyan ki és milyen szándékkal kóborol ?– hallatszott a sátorponyva másik oldaláról
- Asszonyi beszéd ez, gyere inkább segíts!

A sátor ajtaján egy fiatal nő nézett ki és látva a helyzetet rögtön gyengéden átölelte az asszonyt és bevezette a sátorba.

A férfiak a szokás szerint a tűzhöz invitálták a vándort.

- Honnan jöttetek ?
- Négy napja vagyunk úton, Názáretből.
- De hisz az Szamária, egy várandós nővel, micsoda felelőtlenség ez!
- De jönni kellett- válaszolt a vándor
- Hát persze az összeírás- kontrázott Áron. Ezek a gazemberek nem hagyják élni az embert! –

és fenyegetően a közeli Jeruzsálem felé bökött botjával. – Na, majd az ünnepekkor a görbe törömmel rendet teszek köztük!- fogadkozott Áron.

- Ugyan nem ismered az írást, amit még Mózes ősapánk adott nekünk. „Ne ölj!”- mondta Káleb.
- Persze nem ölünk, legalább is egymást nem! De ők nem emberek!– kontrázott Áron – Többre becsülöm a juhainkat, mint azokat - és maga elé köpött a földre.
- Ne lármázzál – felelete a mindig bölcs Jákob, - Nézd milyen holdfényes, békés este van. – A fogságból is visszatért a népünk. Gondolj Ézsaiásra, Jeremiásra a nagy prófétákra mennyi vigasz volt az ajkukon. Ezt is kibírjuk. A földre elvetjük a magot, a juhok tejet és gyapjút adnak, születnek gyermekeink és áll a Templom is. Az Úr velünk van! Nyugi, nyugi Áron.

És újra a vendég felé terelődött a figyelmük.

- És mi újság Názáretben ?
- Egyszerűen élünk. Én ács vagyok. Van munka, de lehetne több is. Feleségem faluja az, a mi családunk betlehemi.
- Itt maradtok éjszakára, telepedj le itt a tűz körül, hozok takarót meg valami harapni valót- mondta Jákob.
- Az jó lesz. És a feleségem?
- Majd Eszter a gondját viseli, az asszonyok megértik egymást, mert ő is gyereket vár.

A sátrat egy lámpás világította be. Az asszony hunyorgott ahogy a fénybe nézett.

- Gyere ülj le ! Nagyon fáradsz lehetsz!

Eszter gyakorlatias szemével rögtön látni, hogy a terhesség utolsó ideje kezdődött.

- Hogyan vállalkozhattál ilyen hosszú útra?
- Eljöttem férjemmel az útra. Ha valami lesz csak rá tudok támaszkodni.
- És hogy hívhatlak? – kérdezte kedvesen Eszter az észrevehetőleg megkönnyebbedett asszonyt.
- Mária vagyok – felelte halkán Mária Názáretből.
- Az Úr hozott ide, most már biztonságban vagy! Egyél, igyál, mossad meg az arcod és a kezed- és egy tálba vizet töltött.

Mária a derekára tette a kezét, jól esett kiegyenesednie. Féltő módon megsimogatta hasát. A babára gondolt. Csak ne legyen semmi baj és érjenek haza szerencsésen. Eszter látta, hogy Mária milyen szép és milyen fiatal. Ébenfekete haj, mandula barna szemek, tiszta, gyermeki tekintet.

- Már nincs sok idő hátra – mondta könnyes szemmel
- Első gyerek? - Eszter rögtön gondolta, mert ha lennének nagyobbak Mária biztos nem indult volna el.

- Igen, az első.
- Képzeld én is gyereket várok és én is az elsőt. Jákob nagyon jó férjem, gyengéd velem. És itt megvan mindenünk: itt a sátor, ez a konyha és szoba együtt. Az állatok tejet adnak, sajtot készítünk és van gyapjú is. Azt eladjuk és megvesszük, ami kell. Meg mindig akad hús is. – egyél bárányhús, friss tejjel – ezt adtam az uramnak is. Eszter beszédes volt, vidám, felszabadult.

Tüsténkedett egész nap.

- Mivel Te is babát vársz neked elárulom. Megbeszéltük Jákobbal, hogy Máté lesz a neve. mert úgy érzem fiú.

- Nálunk Jézus lesz. Egy angyal súgta meg nekem álomban ezt a nevet és a férjemnek is tetszett. Elfogadta. Olyan sok különös dolog történt velem...

Eszter azonban nem vette fel a beszélgetés felkínált fonalát.

- Itt fogjuk nevelni, szeretetben. Bemutatjuk majd a templomba, körülmetéli majd a rabbi és az Úr félelmére neveljük. Ő is pásztor lesz. Megy az apjával a nyájjal, szabadnak született és az is marad. – És a Tied? Milyen életet szánsz majd neki.
- Olyan nyugodt baba. Lehet, hogy ő is ács lesz, vagy hajóépítő bátyám műhelyében a Tibériás tavánál. De szívem szerint tanítónak szánám.
- Tanítónak?
- Olyan elveszett ez a nép. Olyan egyszerű. Olyan befolyásolható, önző, erőszakos. Kellene ide egy jó tanító. Vagy több is. Aki beszél az Úrról. A valódi Istenről. El kellene mondani, hogy máshogy is lehet élni.
- Máshogy? – kerekedett Eszter szeme - És hogyan?
- Több szeretetben és békességben. Több szolgálatban egymás felé. Önzetlenül – mondta csendesesen Mária.
- Hogy Te miket mondasz? Mint egy rabbi. Itt a zsinagógában egy öreg rabbi is ilyeneket mondott. Szerintem az én Mátémra jó hatással lenne a fiad. Annyit rúgkapál. Nem lesz olyan szelíd, mint a Te Jézusod. De tudod mit, én nem akarom, hogy mulya legyen. Legyen férfi, erős, védelmező, családjának ura, ha kell kelljen birokra az egész világgal.

Mária nagyon fáradt volt, csak ült az asztal előtt és időnként feje meg-megbicsaklott.

- Hogy én milyen figyelmetlen vagyok - kapott észbe Eszter. Gyere itt az ágy, dőljél le, én majd megalszom a szőnyegen.

Másnap reggel még a názáreti ács meglapolta az egyik sátoztartó rudat, majd elindultak Betlehem felé.

- Menjetez jobbra, majd a domb mögött ott lesz az út és nemsokára feltűnnek a város falai.
- Köszönünk mindent.
- Menjetez az Örökkévaló áldásával!
- Áldjon meg Beneteket is az Úr!

Eszter megölelte Máriát.

- Gyertek be visszafelé is! - invitálta kedvesen. - Itt újra megpihenhetsz. Meg, ha úgy hozza szülhetsz is. Egy Tanítót!- mondta nevetve.

Mária felült a számarra. Szemmel láthatóan kipihent volt. Arca is megnyugodott, kisimult.

- Vigyázz a Te Mátédra!
- Vigyázz a Te Jézusodra!
- Ki tudja – egyszer még találkozunk! – mondta Eszter és megegyezően megölelte Máriát. – Talán a templomban, vagy az út mellett, vagy ki tudja? – mondta vidáman.
- A fogadásra meg vigyázzatok! – kiáltott utánuk Áron. - Vizezi a bort és rágós a hús is. A számariaiktól meg dupla árat kér. A gazember!

- Nyugodj Áron! – mondta csendesesen, de határozottan Jákob és Esztert átölelve nézte hogyan tűnik el a pár a Betlehem felé vezető út hajlatában a domb mögé.

2017. Karácsonya

Garay Bandi